

Útěk Do Nikam

Rimortis

Máš zvláštní pocit ve spaní,
myslí bloudí sen, host nezvaný,
ztrácíš se nocí, černou tmou,
snad na věčnost, za svobodou.
Touláš se s vílou po loukách,
co lidi láká na toulkách...?

Prý žijeme, už nejsme malí, sny odhazujem z paluby,
že jsme v lásku přísahali, vždyť člověk toho namluví...

...a když pak svým ďáblům utíká,
trpce hledí do nikam.

Pouť, která nikde nekončí,
pořád utíkat za něčím,
cestou zarostlou bodláčím.
Jak rád, pro něhu i pro neřest,
touláš se prachem starých cest,
na křídlech touhy dáš se nést.

Tví opravdoví přátelé,
teď cítíš přímo na těle,
každý střípek jejich přání,
cudnost ti v tom nezabrání,
vzpomínky skrývat do básní,
co chmurné tváře rozjasní.

Prý žijeme, už nejsme malí, sny odhazujem z paluby,
že jsme v lásku přísahali, vždyť člověk toho namluví...

...a když pak svým ďáblům utíká,
trpce hledí do nikam.